

Sfânta Maria Egipteanca și Sfânta Împărtășanie

Sfânta Maria Egipteanca s-a nevoit în deșert 47 de ani fără a se apropia de Sfânta Împărtășanie. După cum se știe, sfânta s-a retras în deșert pentru a se pocăi de viața ei foarte desfrânată.

Sfânta Scriptură

Pe de o parte, trebuie să o luăm ca exemplu extraordinar de pocăință, pe de altă parte să nu uităm să păstrăm acest caracter extraordinar. Nu ne vom abține de la sfânta împărtășanie și nu ne vom împărtăși fără binecuvântarea duhovnicului nostru în fața căruia ne vom cerceta pe noi înșine în taina spovedaniei. Spune Sf. Ap. Pavel: „Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar.” (1 Cor 11:28). Nu spune „să nu mănânce” ci „să mănânce”. Dar „cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind Trupul

Domnului” (I Cor. 11, 28-29).

Domnul a spus despre taina împărtășaniei: „Acesta este Trupul Meu care se dă pentru voi; aceasta să faceți spre pomenirea Mea” (Luca 22:19). Deci nu Sfânta Liturghie ca slujbă facem spre pomenirea Domnului ci împărtășania.

De asemenea, Domnul a zis: „ Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Trupul Meu este adevărata mâncare și sângele Meu, adevărata băutură. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el.” (Ioan 6:54-56).

Aici trebuie accentuat că ceea ce este tradus prin „Cel ce mănâncă” este de fapt un singur cuvânt – ο τρώγων – care este participiul activ al verbului „a mânca”. Deci ar fi trebuit tradus cu „mâncătorul”. La fel și „[cel ce] bea [sângele Meu]” ar fi tradus cu „băutorul” – însă desigur că aceste participii nu sună bine în traducere. Este foarte important de menționat acest fapt pentru că participiul reprezintă o acțiune constantă, repetată făcută în acest scop – o meserie: de exemplu dacă ne măturăm camera nu suntem „măturători” de meserie. Dacă mai crăpăm niște lemne pentru sobă nu suntem „tăietori” de meserie.

Sfânta Liturghie

De asemenea, Sfânta Liturghie nu face parte din slujbele de slăvire a lui Dumnezeu (din cele șapte laude) – chiar dacă prin Sfânta Liturghie Dumnezeu se slăvește ca nicideunde altundeva. Liturghia face parte din categoria slujbelor cu scop precis: botez, nuntă, înmormântare. Scopul Liturghiei este împărtășirea oamenilor și toată rânduiala slujbei arată acest lucru, începând întâi de toate cu împărtășirea preotului. Dacă nu se împărtășește nimeni la liturghie este ca și cum am face slujba botezului și nu am boteza pe nimeni sau slujba înmormântării și am lăsa mortul afară.

Canoanele Sfinților Părinți despre Sfânta Împărtășanie

Din aceste cauze avem mai multe canoane ale Sfinților Părinți care spun foarte clar aceste lucruri:

CANONUL 9 apostolic:

Toți credincioșii care intră (în biserică) și ascultă scripturile, dar nu rămân la rugăciune (slujbă) și la Sfânta împărtășanie, aceia trebuie să se

afurisească, ca făcând neorânduială în biserică.

CANONUL 2 Antiohia:

Toți cei ce intră în Biserică și ascultă Sfintele Scripturi, dar nu participă la rugăciune împreună cu poporul, sau se feresc de participare la Sfânta Euharistie potrivit oarecărei nerânduiei, aceștia să se lepede din Biserică, până când nu se vor mărturisi și nu vor arăta roduri de pocăință, și atunci rugându-se vor putea primi iertare.

CANONUL 80 Trulan:

Dacă vreun episcop, presbiter, ori diacon, sau dintre cei numărați în cler (în clerul inferior), sau vreun laic, de n-ar avea nici o nevoie prea grea, ca să lipsească mai multă vreme de la biserică lui, ci fiind (petrecând) în cetate, nu ar merge (la biserică) trei zile de duminică în trei săptămâni, de ar fi cleric, să se caterisească, iar de ar fi laic, să fie îndepărtat de la împărtășire (de la comuniune, afurisit).

Pe baza celor menționate mai sus, biserica astăzi a adoptat practica împărtășirii duminicale, practică ce este cea mai potrivită pentru turma de Hristos iubitoare – acest lucru presupunând o viață duhovnicească activă, incluzând, bineînțeles, spovedania la duhovnic. Sfânta Împărtășanie rară (de exemplu de patru ori pe an) este străină de duhul ortodoxiei și experiența arată că duce la banalizare și formalism, excluzând [asceza pregătitoare Sfintei Împărtășanii](#).

În vremuri extraordinare, de exemplu epidemii, preotul poate să împărtășească în pridvorul bisericii sau chiar mergând acasă la oameni cu împărtășania pentru bolnavi, ținând seama și de normele de protecție necesare și de faptul că [Sfintele Taine nu pot transmite boli dăunătoare](#) oamenilor pentru care S-a jertfit Hristos.

— ro.asceticexperience.com